

EMILY
GUNNISOVÁ

Temné dědictví
Magdaleniných prádlen
skryté v dávném dopise

Emily Gunnisová
NECHTĚNÉ

The Girl in the Letter © 2018 Emily Gunnis
Translation © Veronika Kratochvílová, 2018
Czech edition © Metafora, 2018

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-020-8 (pdf)

Emily Gunnisová

NECHTĚNÉ

Přeložila

Veronika Kratochvílová

Úvod

Pátek, 13. února 1959

*Má drahá Elvíro,
nevím, jak začít.*

Jsi jen malé děvčátko a je strašně těžké vysvětlit, proč jsem se rozhodla opustit tento život a s ním i tebe, tak, abys to pochopila. Jsi moje dcera, i když ne pokrevní, tak v srdci určitě. A rve mi srdce, když vím, že to, co se chystám udělat, jen přidá na hromadu bolesti, kterou jsi musela za osm let svého krátkého života protrpět.

Ivy zaváhala a snažila se ovládnout, aby se jí pero v ruce přestalo třást alespoň tak, aby mohla psát. Rozhlédla se po velké sušárně, kde se ukryla. Ze stropu visely ohromné závěsné tyče plné prostěradel a ručníků pečlivě vypraných rozpraskanýma a oteklýma rukama těhotných dívek z prádelny Domova svaté Markéty, nyní připravené na cestu do žehlírny a dál do čekajícího nevědoucího světa. Znovu se podívala na kus zmačkaného papíru, který ležel před ní na podlaze.

Kdyby nebylo tebe, Elvíro, vzdala bych boj o život v tomto světě již mnohem dříve. Od chvíle, kdy mi sebrali Rose, již nenacházím žádnou radost. Matka nemůže zapomenout na své dítě o nic víc než dítě zapomenout na svou matku. A můžu ti říct, že jestli je tvá matka naživu, myslí na tebe každý den, každou vteřinu.

Až se ti odsud podaří uprchnout – a tobě se to, má drahá, podaří –, musíš ji hledat. V západech slunce, v květinách, ve všem, díky čemu se dokážeš smát tím svým krásným

úsměvem. Protože ona je tím, co dýcháš, plní ti plíce a dává tvému tělu vše, co potřebuje k přežití, k posílení a plnohodnotnému životu. Byla jsi milována, Elvi, každým dnem a každou minutou, když jsi vyrůstala v bříše své maminky. Musíš tomu věřit. A vezmi si to s sebou.

Když se nad ní ozvaly kroky, strnula a na okamžik se zarazila. Uvědomila si, že se jí zrychlil dech a srdce tlučte jako o závod, tělo pod hnědým pracovním overalem se zpotilo. Věděla, že nemá moc času, než se vrátí sestra Angelica a ukončí jedinou chvíli dne, kdy nebyla sledována. Podívala se na pomačkaný dopis a před očima se jí zjevila Elvířina krásná tvář. Když si představila, jak čte dopis a snaží se pochopit její slova, tmavé oči doširoka otevřené a bledé prstíky roztřesené, musela zahnat slzy.

K dopisu přikládám klíč k podzemním chodbám, ke svobodě. Budu se snažit odvrátit pozornost sestry Faith, jak nejlépe dovedu. Ale nebudeš mít moc času. Jakmile se rozezní poplach, sestra Faith odejde z žehlírny a ty musíš vyrazit. Ihned. Odemkni dveře do podzemní chodby na konci místnosti, jdi po schodech dolů, zahni doprava a ven přes hřbitov. Utíkej do kůlny a neotáčej se.

Podtrhla větu tak silně, až pero protrhlo papír.

Omlouvám se, že jsem ti to nemohla říct tváří v tvář, ale bála jsem se, že by tě to rozčílilo a prozradila bys nás. Když jsem za tebou byla včera v noci, myslela jsem, že mě pouští domů. Ale nepouští. Mají se mnou jiné plány, a tak použiju svá křídla a Domov svaté Markéty opustím jinak. To bude tvá šance na útěk. Musíš se skrývat do nedělního dopoledne, což je pozítří. Pokud budeš moci, vezmi si příkryvu. Snaž se zůstat mimo dohled.

Ivy se kousala do rtu tak silně, až jí ústa zaplavila železitá chuť krve. Vzpomínka na to, jak se před východem slunce vloupala do kanceláře Matky Carlin, byla stále živá. Očekávání, že nalezne dokumenty svého dítěte, se změnilo v šok, když po tom, kde by Rose mohla být, nenašla ani stopu. Mís-

to toho objevila desky, které obsahovaly šest dopisů. Jeden byl adresovaný místnímu psychiatrickému ústavu, v rohu bylo razítko Kopie. Doporučoval, aby byla Ivy ihned umístěna do ústavu. Dalších pět dopisů psala Ivy sama, prosila v nich Alistaira, aby přijel do Domova svaté Markéty a odvezl ji odsud i s jejích děťátkem. Dopisy byly stažené gumíčkou a Alistairovým neúhledným písmem na každém z nich stálo *Vrátit odesílateli*.

Přešla k malému okénku tmavé, strašidelné místnosti, kde zažila tolik bolesti. Sledovala východ slunce a věděla, že je její poslední. Pak vsunula Alistairovy dopisy do obálky ze stolu Matky Carlin, napsala na ni adresu své matky a skryla ji v přihrádce na poštu. Pak se tiše vydala po schodech ke své posteli.

Bez jakékoli naděje na svobodu nebo na to, že ještě najdu Rose, už nemám sílu pokračovat. Ale ty, Elvíro, můžeš. Ve tvých papírech jsem zjistila, že máš dvojče, Kitty, která pravděpodobně vůbec netuší, že existuješ. Příjmením je Cannonová. Rodina žije v Prestonu, takže každou neděli chodí do kostela sem. Počkej v kůlně, dokud neuslyšíš zvony a jak se místní sjíždějí před kostelem. Pak se schovej na hřbitově, dokud neuvidíš Kitty. Nepochybuji, že ji poznáš, i když bude asi oblečená jinak než ty. Zkus vzbudit její pozornost tak, aby si toho nevšiml nikdo jiný. Pomůže ti.

Neboj se a žij svůj život plný naděje. Snaž se v každém vidět to dobré, Elvíro, a buď laskavá.

Miluji tě a navždy tě budu provázet a držet za ruku. Teď utíkej, drahá, UTÍKEJ.

Ivy

Zámek prádelny, kde s Elvírou strávily společně tolik hodin, najednou cvakl a do dveří vběhla sestra Angelica. Ivy se lekla. Sestra se zamračila a pohlédla na ni šilhajícima šedýma očima schovanými za brýlemi s drátěnými obroučkami, které seděly na baňatém nose. Ivy se rychle postavila a zasunula vzkaz do kapsy overalu. Sklopila pohled, aby se jeptišce nemusela dívat do očí.

„Ještě nejsi hotová?“ obořila se na ni sestra.

„Jsem, sestro,“ odpověděla Ivy. „Sestra Faith říkala, že

bych mohla dostat trochu ústní dezinfekce.“ Rychle schovala třesoucí se ruce do kapes.

„Na co?“

Cítila, jak na ni sestra Angelica upírá zrak. „Některé děti mají v ústech ošklivé boláky a špatně se jim jí.“

„Do těch dětí ti nic není,“ odsekla rozčileně sestra. „Mají štěstí, že mají střechu nad hlavou.“

Ivy si představila řady postýlek a v nich děti zírající do dálky, protože pláč už dávno vzdaly.

Sestra Angelica pokračovala: „Přinést dezinfekci by znamenalo, že musím dojít až do skladu, a teď bych měla vyvedávat tác s večerí pro Matku Carlin. Nemyslíš, že toho mám na práci až dost?“

Ivy se zarazila. „Chtěla jsem jim jen trochu pomoci, sestro. Nebylo by to dobré pro všechny?“

Sestra Angelica se na ni nazlobeně dívala, chloupky vyrůstající z pihy na bradě se lehce třásly. „Tam, kam půjdeš, to budeš mít těžké.“

Když se sestra Angelica otočila, aby odešla z místnosti, a sáhla pro klíče, aby za sebou opět zamkla, Ivy ucítila, jak jí tělo zaplavuje adrenalin. Zvedla třesoucí se ruce, zhluboka se nadechla a vyrazila kupředu. Popadla jeptišku za hábit a vši silou zatáhla. Sestra Angelica zalapala po dechu, ztratila rovnováhu a upadla na zem. Ivy se nad ní rozkročila, jednou rukou jí zakryla ústa a druhou cloumala klíči připnutými na opasku, až konečně povolily. Když sestra otevřela ústa, aby zakřičela, Ivy ji tvrdě udeřila přes tvář, což ji ohromilo natolik, že zmlkla.

Ivy těžce oddychovala strachem a adrenalinem, ze kterého jí až bolelo srdce. Zvedla se, vyběhla a zabouchla za sebou dveře. Ruce se jí tak strašně třásly, že nemohla najít správný klíč. Nakonec se jí ho podařilo vsunout do zámku a otočit s ním zrovna ve chvíli, kdy sestra Angelica vzala za kliku a snažila se dveře otevřít.

Chvíli zůstala stát a lapala po dechu. Pak ze svazku sundala velký měděný klíč, který bude Elvíra potřebovat, aby se dostala do podzemních chodeb, a omotala kolem něj svůj vzkaz. Ztěžka otevřela železné dveře do tunelu k prádelně, políbila vzkaz a poslala jej dolů Elvíře. Zmáčkla zvonek, aby Elvíra věděla, že je na cestě. Představila si, jak

malá holčička trpělivě čeká na suché prádlo, stejně jako na konci každého dne. Zavalila ji vlna emocí a cítila, jak se jí třesou nohy. Rozplakala se.

Sestra Angelica začala ječet a tlouct do dveří. Ivy se naposledy rozhlédla po chodbě, která vedla do žehlírny a k Elvíře, otočila se a rozběhla. Proběhla kolem těžkých dubových předních dveří. Teď od nich měla klíče, ale dostala by se pouze k vysoké cihlové zdi s ostnatým drátem. A neměla dostatek sil ani odvahy, aby zeď přelezla.

Najednou se jí vrátily vzpomínky na svůj příjezd před dlouhými měsíci. Viděla se, jak zvoní na těžký zvon u brány, s velkým břichem jen s obtížemi vlekla po příjezdové cestě svůj kufřík za sestrou Mary Francis. Viděla, jak zaváhala, než poprvé překročila práh Domova svaté Markéty. Spěchala po vrzajících schodech. Brala je po dvou, a když se dostala až nahoru, otočila se a představila si, jak křičí na dívku, kterou kdysi byla, aby bez ohlednutí utíkala pryč.

Když se dostala až na chodbu, uslyšela hlasy, které se k ní rychle blížily. Rozběhla se rovnou ke dveřím společné ložnice. V domě bylo mrtvolné ticho, ostatní dívky večerely, jedly potichu, protože jakékoli mluvení bylo přísně zakázané. Jediné, co se domem rozléhalo, byl pláč miminek zavřených v kojenecké místnosti. Ale za chvíli se Matka Carlin dozví, co udělala, a celý dům bude vzhůru nohama.

Doběhla ke dveřím ložnice a v okamžiku, kdy probíhala mezi řadami postelí, se rozezněl pronikavý zvuk poplašeného zvonu. Zrovna když dorazila k oknu, se na druhé straně místnosti objevila sestra Faith. Navzdory strachu se Ivy v duchu usmála. To, že je sestra Faith tady, znamená, že nemůže být s Elvírou. Ze schodiště slyšela křik Matky Carlin.

„Zastav ji, sestro! Rychle!“

Vyskočila na parapet a klíči sestry Angeliky odemkla okno. Představila si Elvíru běžící podzemní chodbou do noci, ke svobodě. V okamžiku, kdy se sestra Faith natáhla, aby ji chytila za overal, rozpřáhla ruce a skočila.

Kapitola 1

Sobota, 4. února 2017

„Už jsi to rozlouskla?“

Sam zatáhla ruční brzdu oprýskaného Vauxhallu Nova a přála si, aby měl její nadřízený redaktor kolem krku smyčku.

„Ještě ne, akorát jsem přijela. Jedu sem až z Kentu, pamatuješ?“

„Kdo tam ještě je?“ vyštěkl Murray do telefonu.

Sam natáhla krk a viděla běžnou skupinku novinářů postávajících ve vytrvalém dešti před řadou hezkých terasovitých domků posazených dál od silnice v krásně upravených zahrádkách. „No, Jonesey, King... a právě teď je u dveří Jim. A proč jsem vůbec tady, když už je tu Jim?“ Sledovala, jak se jeden z nejzkušenějších reportérů Southern News Agency snaží strčit nohu mezi dveře. „Nebude si myslet, že mu lezu do zelí?“

„Říkal jsem si, že na tohle bude možná potřeba trocha ženské něhy,“ odpověděl Murray.

Sam pohlédla na hodinky. Byly čtyři hodiny odpoledne – blížila se uzávěrka tisku národních novin – a živě si dovedla představit, jak to teď vypadá v redakci. Murray na mobilu, křičící příkazy na všechny okolo, zatímco obdivuje svůj odraz ve sklech zarámovaných nejúspěšnějších titulních stran *Southern News*. Koop ťuká do počítače, nervózně se tahá za rozcuchané vlasy, obklopený prázdnými a napůl vypitými šálky kávy a oschlými nedojedenými sendviči. Jen nervózně žvýká Nicorette a zběsile obvolává kontakty, aby zaplnila prázdná místa na své stránce. Jakmile s ní Murray dotelefonuje, bude ihned volat do *Mirror* nebo *Sun*, bude lhát, jako když tiskne, a tvrdit

jim, že Sam už na případu dělá, ať kvůli ní na chvíli zdrží tisk.

„Nejsem si jistá, že jsem na tohle vhodný člověk,“ řekla a ve zpětném zrcátku si prohlížela pomalu vadnoucí květiny na oslavu babiččiných narozenin ležící na zadním sedadle. Už před hodinou měla být u babičky doma, převzít si Emmu a uvařit narozeninovou večeři.

„No, smetánka už odešla na dnešní slavnostní předávání Ocenění tisku. Takže to budeš muset udělat.“

„Skvělý. Jsem ráda, že vím, že jsem v téhle agentuře považovaná za spodinu,“ zamumlala Sam.

„Zavolej mi, až budeš něco mít,“ houkl Murray a zavěsil.

„Debile.“ Sam hodila otlučený telefon na sedadlo spolujezdce.

Byla si celkem jistá, že vzhledem k množství hodin, které ten den odpracovala, a nizoučkému platu, který za to dostane, je na úrovni otroka. A teď se očekávalo, že přijde s nějakou bombou.

Přitiskla prsty na oči a masírovala si víčka. Ještě než se stala matkou, si myslela, že ví, co znamená únava. Lidé čerstvým rodičům lžou. Tvrdí vám, ať vydržíte, že po šestinedělí miminka začnou spát. Což byla jasná lež. Potom se to posouvá, až budou odstavené, pak až jim bude rok. Emmě byly čtyři, a když spala celou noc, byl to skoro zážrak. Dříve si Sam stěžovala na únavu, když spala šest hodin místo obvyklých osmi a plížila se do práce v mlžném oparu kocoviny po propařené noci. Teď se v pětadvaceti cítila jako starší dáma; čtyři roky nahromaděné spánkové deprivace ovlivnily každý sval v jejím těle, zpomalovaly mozek a vyčerpávaly ji tak, že někdy dala stěží dohromady souvislou větu. Ve dnech, kdy měl Emmu Ben, mohla spát alespoň do sedmi. Teď to ale snížil na pouhé dva dny v týdnu pod záminkou, že potřebuje víc času, aby si mohl hledat práci. Takže většinu dní musela vstávat před šestou, aby přichystala sebe a dceru včas k odjezdu do školky.

Když sledovala, jak se odmítnutý Jim vrací zpět po nerovné kamenité pěšince, aby se přidal k ostatním reportérům schovaným pod golfovým deštníkem, povzdechla si. Zнала pravidla hry a věděla, že strkat nohu do dveří je nutné zlo její práce. Považovala to za nejhorší část reportérské čin-

nosti. Přesto, že měla ráda každého z houfu smolařů stojících na cestičce u domu té ubohé ženy, vždy jí připadali jako hejno supů kroužící nad obětí.

Nastavila si zrcátko, vyndala taštičku s líčidly a zhodnotila, co vše z jejího obličejce ještě půjde zachránit. Make-upem bude muset zaplnit vrásku mezi obočím způsobenou mračením. Když krém nanášela, zavřela oči a okamžitě se jí vrátily vzpomínky na hádku s Benem předešlé noci. Vždy, když Emmu u Bena vyzvedávala, bylo to napjaté. Snažili se na sebe před dcerou neštěkat, ale včera se to nějak nepovedlo. Byla to ošklivá hádka, to věděla, ale obvyklá výměna urážek se rázem změnila v tak hlasitý křik, že se dcera rozplakala. Sam se nenáviděla za to, že Emmu vtahují do svých rozepří, a nenáviděla Bena, že se víc nesnaží skrýt, jak jí pohrdá.

Když se podívala na své vlasy, sáhla do tašky pro hřeben. Mezi tím, co ráno chystala Emmu do školky a podařilo se jí na obě vylít snídani, neměla moc času se upravit. Zrzavé kudrnaté vlasy si většinou česala dozadu, ale ráno jí zbylo jen pět minut, kdy si stihla pouze vyfénovat hustou ofinu. Její uniformou jsou lodičky a vzhledem k výši platu je eBay jejím nejlepším přítelem. Denně jí byli v mužském světě oporou Louboutin nebo Dior. Často viděla, jak se jí hejno reportérů chechtá, když se na vysokých podpatcích brodila bahnitým polem nebo zaplaveným parkovištěm.

„Ahoj Sam!“ zavolal Fred, když se otočil a zahlédl ji. Oddělil se od skupiny, a jak za ní spěchal, zakopl o obrubník cestičky. Stydlivě se zasmál, odhrnul si z čela mokrou ofinu a nasadil zamilovaný pohled, který měl většinou rezervovaný jen pro ni.

„Ahoj, jak dlouho už tu jsi?“ Sam se natáhla, aby si ze zadní sedačky vzala kabát a babiččiny květiny.

„Moc dlouho ne. Dnes mám volno a byl jsem lézt po skalách v Tunbridge Wells. Teď jsem dorazil.“ V nepromokavém navoskovaném kabátě Fred vypadal, jak by právě přijel z honu na bažanty, pomyslela si Sam a pevně si kolem těla utáhla černý plášť do deště.

„Proč tě Murray povolal, když máš volno? To není fér,“ řekla a za chůze kontrolovala telefon.

„Já vím, trochu mě to mrzelo. Ale stejně mi bylo na zvracení,“ odpověděl Fred s úsměvem.

„Jsi nemocný?“ zeptala se Sam a trochu se odtáhla.

„Ne, nic hrozného; jen se mi chtělo zvracet,“ stydlivě odvětil Fred.

„Zvracení není nikdy dobrý, když máš doma čtyřleté dítě. Jak dlouho jsou tu ostatní?“ tázala se Sam, když se blížili ke skupince.

„Hodiny. Je to oříšek; už to zkoušeli všichni. Byli tu i z *Guardian* a *Independent*, zkusili a odjeli. Myslím, že tohle nerozlouskneš ani ty, Samantha,“ pronesl Fred dikcí z veřejné školy, kvůli které si ho kolegové v *Southern News* neustále nemilosrdně dobírali.

Sam se na něj usmála. Fred byl jen o dva roky mladší než ona. Ale byl bez závazků, s nadšeným obličejem čerstvého absolventa, plný hrdinských ideálů. Měla pocit, jako by byl součástí jiné generace. Většině zaměstnanců *Southern News* bylo jasné, že se mu Sam strašně líbí. Navzdory skutečnosti, že byl vysoký, velice pohledný a opravdu zábavný a měl nekonečnou zásobu modrých semišových bot a duhově zbarvených brýlí, bylo pro Sam těžké brát ho vážně. Byl posedlý horolezectvím a z toho, co věděla, trávil každý víkend lezením po horách a opíjením se s kamarády. Vůbec netušila, proč o ni má zájem. Byla vyčerpaný bručoun bez energie a její největší ložnicovou fantazií bylo vyspat se osm hodin v kuse bez vyrušení.

Došli zezadu ke skupině reportérů. „Netuším, proč tě sem Murray poslal,“ zavolal na Sam přes rameno Jim. Sam se slušně usmála na dlouholetého zaměstnance *Southern News*, který měl problém skrýt, že si myslí, že by měla být v redakci a vařit čaj.

„Já také ne, Jime. Vypadám slušně?“ otočila se na Freda.

Trochu se začervenal. „Jo, určitě. Ale bacha na čarodějnici vedle v domě,“ dodal rychle ve snaze změnit téma. „Vypadá, jak by nás všechny chtěla napadnout svým kovovým chodítkem.“

Všechny oči se upřely na Sam, která po cestičce zezadu prošla kolem skupinky, na hrudník si tiskla kytici jako vystrašená nevěsta. Když došla ke vchodovým dveřím, povšimla si starší dámy v okně vedlejšího domu, která ji upřeně sledovala. Fred měl pravdu. Vypadala jako čarodějnice. Měla doširoka otevřené oči, dlouhé šedé vlasy jí volně vise-

ly až pod ramena a klouby na rukou měla bílé, jak pevně svírala roztažený závěs. Sam se zhluboka nadechla a zazvonila.

Trvalo alespoň dvě minuty, než Jane Connorsová s popelavou tváří otevřela.

„Omlouvám se, že vás obtěžuji v takto obtížné chvíli,“ Sam se ženě podívala přímo do zarudlých očí. „Jmenuji se Samantha, zastupuji Southern News. Chtěli bychom vám vyslovit upřímnou soustrast...“

„Nemůžete nás nechat na pokoji?“ odsekla žena. „Jako by to nebylo už dost těžké. Proč prostě všichni neodejdete?“

„Velice mě mrzí vaše ztráta, paní Connorsová.“

„Nemrzí! Kdyby vás to mrzelo, nebudete dělat tohle... v nejhorší chvíli našich životů.“ Hlas se jí třásl. „Chceme jen, abyste nás nechali na pokoji. Měli byste se stydět.“

Sam čekala, až najde ta správná slova, ale pak jen svěsila hlavu. Ta žena měla pravdu. Měla by se stydět, a také se styděla.

„Paní Connorsová, tuhle část své práce opravdu nenávidím. Přála bych si, abych to nemusela dělat. Ale ze zkušenosti vím, že někdy lidé chtějí vzdát svým milovaným čest. Chtějí si promluvit s někým, kdo by světu odvyprávěl jejich příběh. Ve vašem případě můžete mluvit o tom, jak statečný byl váš otec, když se snažil zachránit vašeho syna.“

Žena se pohnula, aby zavřela dveře, a oči se jí zalily slzami. „Nemluvte o nich, jako byste je znala. Nic o nich nevíte.“

„Ne, nevím. Ale mou prací je to zjistit. Všichni ti reportéři před domem, včetně mě, mají velice přísné šéfy, kteří nás nenechají odejít domů za našimi rodinami do té doby, než s někým z nás promluvíte.“

„A když odmítnu?“ Paní Connorsová vyhlédla z napůl zavřených dveří.

„Pak se budou ptát ostatních členů vaší rodiny, místních prodavačů nebo napíšu článek založený na potenciálně nepřesné informaci od sousedů, kteří to myslí dobře.“ Sam se odmlčela. „A to bude pro čtenáře trvalá vzpomínka, která pro vás bude za pár let ještě horší než všechno tohle.“

Žena teď upírala pohled na zem, ramena svěšená. Byla zlomená. Sam nenáviděla sebe samu.

„Tohle je pro vás,“ položila na práh květiny. „Teda, původně byly pro moji babičku – má dnes narozeniny –, ale chtěla by, abyste je dostala vy. Prosím, ještě jednou přijměte moji upřímnou omluvu za to, že jsem obtěžovala. Ta bílá Nova je moje auto a tady je moje vizitka. Počkám půl hodiny a pak pojedu. Už vás nebudu znovu otravovat.“ Otočila se, aby vykročila na kamenitou cestu, a doufala, že před znuděnou partou novinářů na svých podpatkách neupadne.

„A mohla bych si zkontrolovat, co napíšete?“ zeptala se paní Connorsová tichým hlasem.

Sam se obrátila. „Určitě. Než to odešlu, budete si moci přečíst každé slovo.“ Plaše se usmála na ženu, jež si prohlížela promáčený kapesník, který tiskla v dlani.

Sam si všimla, že starší žena z vedlejšího domu teď stojí ve dveřích a stále na ni zírá. Muselo jí být kolem devadesáti. Jaké to asi je, být tak starý a tolik toho prožít? Žena byla hluboce ohnutá přes chodítko, na ruce měla stařecskou skvrnu, která vypadala jako velká modřina. Obličej ve tvaru srdce byl bledý, až na červenou rtěnku.

„Myslím, že tedy bude lepší, když půjdete dál,“ řekla paní Connorsová a otevřela dveře.

Sam se ohlédla po skupince a pak po staré ženě, která ji hypnotizovala bleděmodrýma očima. Nebylo neobvyklé, že se sousedi zapojili, když novináři u někoho čekali, ale jejich přítomnost byla většinou komentována spoustou nadávek. Pousmála se na ženu, ta ale úsměv neopětovala. Když se otočila, aby za sebou zavřela dveře, žena vzhledla a jejich pohledy se setkaly.

Kapitola 2

Sobota, 4. února 2017

Kitty Cannonová se podívala z The Roof Gardens¹ z výšky dvaceti metrů dolů na ulici Kensington High. Sledovala chodce pospíchající domů za chladné únorové noci a přitom se naklonila přes zábradlí balkonu, zhluboka se nadechla a představila si, že skočí. Vrhá se kupředu a v uších jí hučí vzduch, paže roztažené, hlava skloněná, nejdříve beztízná, nedotknutelná, pak se ale stává těžší a těžší, jak ji gravitace neúprosně přitahuje k zemi. Při nárazu by si rozlámala všechny kosti, pár vteřin by se možná trochu cukala, kolem ní by se shromažďoval dav lidí, lapali by po dechu, civěli a nevěřícně kroutili hlavami.

Říkali by, co asi může být tak strašného, aby si tohle někdo udělal? Je to hrozné, je to tragédie.

Kitty si představovala, jak tam leží, po tváři jí stéká tenký pramínek krve, na rtech zůstal jemný úsměv, který se vytvořil při posledním výdechu, když si uvědomila, že bude konečně svobodná.

„Kitty?“

O krok ustoupila a otočila se ke své mladé asistentce. Rachel stála necelý metr od ní, upravené blond mikádo rámovalo jemný obličej a v zelených očích byl náznak lehkého úděsu. Od hlavy k patě byla oblečená v černém, kromě zářivě růžových lodiček a stejně barevného širokého pásku. Sukně a sako obepínaly její útlou postavu tak těsně, že se ani nepohnuly, když udělala jakýkoli pohyb. V ruce svírala desky tak pevně, že klouby na dlouhých prstech ztratily barvu.

¹ Střešní zahrady.

„Čekají na vás,“ oznámila a otočila se směrem ke schodům do sálu, ve kterém, jak Kitty věděla, byl celý její produkční tým a mnoho hvězd showbusinessu, se kterými za posledních dvacet let dělala ve své talk show rozhovory. Představila si, jaká je v místnosti akustika a jak se všichni snaží přebít svými hlasy zvuky cinkajících přístrojů a skleniček. Hlasy, které zmlknou přesně v tom okamžiku, kdy vstoupí dovnitř.

„Kitty, měly bychom jít,“ připomněla Rachel trochu nervózně, stojíc na posledním schodu. „Brzy se bude servírovat večeře a chtěla jste pronést pár slov.“

„*Nechtěla* jsem pronést pár slov; *já musím*,“ opravila ji Kitty a ve snaze ulevit bolavým nohám několikrát přešlápla z jedné na druhou.

„Kitty, vypadáte úchvatně, jako vždy,“ ozval se za nimi mužský hlas. Obě ženy se otočily na Maxe Hestona, výkonného producenta všech Kittyiných show. Vysoký a štíhlý, oblečený do dokonale padnoucího modrého obleku s růžovou košilí; čerstvě oholený obličej byl snad ještě pohlednější než jindy. Ten chlap snad nestárne, pomyslela si Kitty, když se na ni zeširoka usmál; vypadá úplně stejně, jako když se před třiceti lety poprvé setkali – vlastně možná lépe. Když se k nim Max blížil, Kitty sledovala Rachel; tváře jí zlehka zrůžověly, hlavu naklonila mírně na stranu, a když k nim došel, zvedla ruku a pohrávala si s ofinou, aby zkontrolovala, že je perfektně upravená. V Maxově přítomnosti se Rachel vždy proměnila ve školačku, a Kitty to šíleně rozčilovalo.

„Všechno v pořádku?“ pronesl hlasem, který používal vždy, když nastal čas, aby Kitty vyšla na scénu. Když věděl, že potřebuje povzbudit, vždy se vytasil s komplimenty a chválou, snažil se ji rozptýlit humorem a přesně věděl, jak ji uklidnit.

Až na to, že dnes večer ji neuklidňoval; nedostatkem pozornosti ji doháněl k zuřivosti. Už od poslední show předchozí série začala jeho loajalita kolísat. Na poslední chvíli rušil domluvené společné obědy, několikrát ignoroval její telefonát, a když se roznesla zpráva, že Kitty odchází do důchodu, neposlal ani květiny, ani přání.

Vycítila, že vedení BBC o ni ztrácí zájem; nepadlo žádné

konkrétní datum ohledně natáčení nové série, ani když se na to její agent několikrát telefonicky dotazoval. Představovala si, že ji brzy pozvou na oběd, kde jí oznámí, že další série bude poslední. A tohle podezření ji dohnalo k tomu, že se rozhodla odejít do důchodu. To ona rozhodne, kdy je čas odejít a uvolnit místo mladším, krásnějším moderátorkám, které jí šlapou na paty, ne Max. Napůl očekávala, že se na téhle večeři neukáže, ale na poslední chvíli zavolal a svou účast potvrdil. Pravděpodobně v okamžiku, kdy zjistil, kolik důležitých lidí tu bude.

„Myslím, že na mě jde migréna. Kde že to sedím?“ zeptala se Kitty. Pevně se držela zábradlí a v bílých lodičkách od Diora opatrně scházela ze schodů, cedulka nových růžových šifonových šatů ji škrábala na krku. Zachytila svůj odraz ve velkém zrcadle zavěšeném nad schody a zarazila se. Ty šaty jí vnutila mladá ambiciózní prodavačka v butiky Jenny Packhamové. Instinktivně věděla, že je na ně příliš stará, ale nechala se přemluvit sladkými lichotkami. Rachel ve srovnání s ní vyhlížela nenuceně nádherná. Když vedle ní šla, připadala si jako staropanenská tetička na svatbě.

„Stůl jedna. Tak, jak jste chtěla. Sedíte vedle Jona Peterse z BBC Publicity a Sarah Hestonové, ředitelky rozvoje ve Warner Brothers,“ švitořila Rachel cupitající za ní.

„Nepamatuji se, že bych chtěla sedět vedle Jona. Je šlepně nudný,“ štěkla Kitty.

Místnost se topila v teplém světle malých lamp a svíček, bílé ubrusy sloužily jako pozadí pro ohromující aranžmá Kittyiných nejoblíbenějších květin: růžových pivoněk.

„Kde sedíš ty, Rachel?“ zajímal se Max a otočil se na ni.

Když k němu vzhlédla od svých papírů, opět jí zčervenaly tváře. „Nejsem si jistá, že budu jíst. Myslím, že bude potřeba, abych byla k dispozici,“ odpověděla, odtrhla pohled od Maxe a usmála se na Kitty, která se jí do očí nepodívala.

„To je nesmysl, jsem si jistý, že se pro tebe najde místo u našeho stolu. Mohl bych tě představit pár lidem,“ řekl Max.

Rachel si znovu pohrávala s ofinou a z místnosti se ozýval sílící potlesk. Bylo tu plno lidí, kteří Kitty pomohli dostat se na vrchol: herci, reportéři, producenti, agenti, spisovatelé, sportovci. Dnes večer tu sice jsou, ale brzy budou minulostí.

Stejně jako Max. Teď, když už jim nebude k užitku, ji začnou přehlížet. Lidé, kteří za ní běhali, jen aby s ní prohodili pár slov, jí budou na akcích přezíravě hledět přes rameno a snažit se rychle ukončit konverzaci a utéct, aby si mohli promluvit s novou, mladší Kitty – ať už to bude kdokoli. A v duchu na sebe budou pyšní, že věnovali alespoň trochu pozornosti dávno odepsanému člověku.

Kitty se usmála a ohlédla se na Rachel. „Mohla bys zajet ke mně domů a přivést mi ty tmavě modré šaty a lodičky od Jaegera? Po večeři se chci převléknout.“

Rachel se potočila na Maxe a s pokleslými rameny se vydala mezi stoly směrem k východu, tváře zčervenale rozpaky. Když potlesk konečně ustal, Kitty si odkašlala.

„Všem vám strašně moc děkuji, že jste přišli. A hlavně bych chtěla poděkovat svému dlouho trpícímu týmu, že jste se mnou zvládli patnáct uplynulých sérií: děkuji své krásné asistentce Rachel, bez které bych to nezvládla, a samozřejmě také produkčnímu Maxi Hestonovi, který se mnou byl od prvního dne.“

Max se na ni zeširoka usmál. „Dávej pozor, co řekneš, Kit. Ještě pořád si pamatuju tvé ramenní vycpávky inspirované seriálem *Dynastie*!“

Zasmála se. „Díky, že jsi nám to připomněl. A díky, že jsi pro mě uspořádal tak úžasnou a nezaslouženou večeři. Jak mnozí z vás vědí, netoužím být středem pozornosti, jsem ráda tím, kdo klade otázky. Ale ráda bych řekla toto. Od okamžiku, kdy jsem viděla Johna Freemana, který dělal rozhovor s Gilbertem Hardingem v pořadu *Tváří v tvář* v roce 1960, mě to pohltilo. Tenhle muž – jeden z mála, který měl schopnost mého otce rozplakat smíchy v pořadu *Co mám říct?* – se najednou, když odložil masku, rozbřečel. Bylo mi jen deset let, ale už tenkrát jsem si uvědomovala, jak se na mě valí očekávání, abych hrála nějaké role. A jak jsem tak seděla v obývacím pokoji svých rodičů před černobílou obrazovkou, najednou mi došlo, že nejsem jediná.“

Rozhlédla se, všechny pohledy se upíraly k ní. „Lidé mě fascinují. To, co vidíme navenek, je jen výjimečně to, co se odehrává uvnitř. Vždy jsem se snažila využívat televizi jako platformu na cestě k pravdě. Jen pár z nás získalo Oscara nebo vyhrálo zlatou olympijskou medaili, ale většina se

na určité úrovni dokáže vžít do problémů, kterými si naši idolové museli projít. Problémy tak hlubokými a způsobujícími osamělost, že v nich zapálily oheň, který je dohnal k úspěchu.“

Od číšníka, který stál vedle ní, si vzala skleničku se šampaňským a půvabně se na něj usmála.

„Ráda bych pozvedla sklenku na zdraví všech, kteří jsou natolik odvážní, aby si sundali masku a podělili se o svou bolest. Jsem nesmírně hrdá na ty své hosty, kteří se dotkli lidských srdcí a způsobili nějakou změnu. Někteří z vás měli nejvyšší sledovanost a hodnocení v historii BBC. Jsem samozřejmě smutná, že z toho skvělého pódia sestupuji, ale řekla jsem si, že je to lepší, než aby mě někdo musel strčit.“

„Nikdy!“ ozval se výkřik ze zadní části sálu a Kitty se usmála.

„Jako dcera policisty vyrůstající poblíž Brightonu jsem určitě nikdy nesnila o tom, že se jednou ocitnu v takové společnosti. Všem vám strašně moc děkuji, že jste přišli. Teď prosím jezte, pijte a chovejte se neslušně.“

Když utichl potlesk, Kitty se otočila a vyrazila směrem ke svému stolu. Když zaslechla cinknutí nože o skleničku, zarazila se. Max se postavil a s vřelým úsměvem se rozhlédl po auditoriu.

„Poprvé jsem se s Kitty setkal jako relativní nováček, akorát povýšený na produkčního. A jestli si dobře pamatuju, byl jsem taky pěkný fešák.“

„A žes to o sobě věděl!“ dodala Kitty. Max se zamračil.

„Vy všichni, kteří Kitty znáte, budete jistě přísahat, že má odzbrojující schopnost vás přesvědčit, že to, co chce, je přesně to, co vy potřebujete. Kolega z oddělení zábavy mě v roce 1985 požádal, jestli bych si nemohl vzít na starost stážistku, která již rok dennodenně píše dopisy a on už z ní šílí.“

Ozval se smích a Max pokračoval: „Potřeboval jsem někoho na průzkum *Parkinsona*, tak jsem souhlasil. Druhý den přišla tato brunetka s tmavýma očima, nesmírně inteligentní dívka, a vše převzala.“ S úsměvem se otočil na Kitty, která pozvedla sklenku.

„Během několika následujících let se opravdu rychle

prodírala na vrchol, až přišla s myšlenkou vlastního pořadu. A tak se zrodila *Kanonáda*. Pro ty z vás, kteří to nevědí, tak název pořadu vychází z Kittyiny schopnosti uklidnit tázaného a pak vhodit svou unikátní dělovou kouli. Až do chvíle, než jsem poznal Kitty, jsem si myslel, že vím, o čem průzkum je. Ví o svých hostech věci, které neznají ani jejich partneři. Přes noc se z ní stal národní poklad a já jsem nesmírně pyšný, že jsem mohl být přes třicet let součástí téhle skvělé adrenalinové jízdy. Kitty, jsi milá a velkorysá a nikdy na tebe nezapomeneme. Jsem hrdý, že tě mohu nazývat svou přítelkyní.“

Když se servírovala večeře, Kitty procházela mezi stoly, zdravila se s hosty a těšila je komplimenty o tom, jak vypadají, a komentáři k jejich méně známým úspěchům, což byla její specialita.

Když se vrátila na své místo, ucítila, že jí v kapse saka vibruje telefon. Rachel posílala zprávu, že za pět minut dorazí s jejími šaty. Kitty rychle napsala odpověď.

Netrap se se šaty, už jsem v pohodě. Musíš být vyřízená. Jeď domů. Dobrou noc.

Kapitola 3

Sobota, 4. února 2017

Výtah v bytovém domě Whitehawk Estate byl zase rozbitý. Sam brala schody po dvou, až doběhla k babiččině bytu, kam se s Emmou odstěhovaly před dvěma měsíci poté, co se Sam opravdu ošklivě pohádala s Benem a s dcerkou z jeho bytu utekla.

„Babi?“ zašeptala a snažila se popadnout dech.

Žádná odpověď.

Tiše prošla kolem hnědého šustivého koberce do obývacího pokoje, kde hořel plynový krb. Babička spala v houpacím křesle a Emma ležela na sedačce stočená do klubíčka a přikrytá dekou. Světla byla ztlumená a známá vůně pečeného koláče způsobila, že se Sam okamžitě cítila jako doma. Všude po zdech a parapetech visely a stály fotky babičky s dědou z jejich dobrodružných kempovacích výprav. Jedna z nich skončila na Gretna Green, kam se dostali stopem. Bylo tam pár Emminých fotek, jak si nahatá s dědou staví hrady z písku, ale většinou se jednalo o trapné fotografie mnohem mladší Sam, na kterých připomínala bezzubého Micka Hucknalla ze Simply Red s kostnatými koleny.

Jak opatrně překračovala hromádky novin a časopisů s křížovkami, nedopité šálky čaje, pastelky a napůl snědené rýžové koláčky, všimla si, že na zemi pod babiččinou rukou leží ručně psaný dopis, který asi upustila, když při jeho čtení usnula. Hned ji zaujal, snad vybledlým úhledným písmem nebo starým béžovým papírem, ale když se naklonila, aby si ho přečetla, babička otevřela oči a usmála se. Sam úsměv oplatila a pobavilo ji, že babička má jedny brýle na špičce nosu a druhé v bílých vlasech.

„Ahoj drahoušku, jak se máš?“ zeptala se stará dáma rozespale a něžně se na ni podívala modrýma očima, v koutcích orámovanýma vějířky vrásek. Při pohledu na dvě nejmilejší bytosti ji zaplavil pocit klidu. Babička vypadala jako vždy naprosto nádherně, měla na sobě fialové šaty a přes ně bílý svetřík, který si sama upletla při sledování nekonečných opakování seriálu o případech detektiva Hercula Poirota. Vlasý měla na temeni sepnuté do drdolu a i přes to, že byl chladný únorový den, vráscitě tváře měla zružovělé. Její zářivý úsměv zakrýval i skutečnost, že když v ledovém dešti vyzvedávala unavenou čtyřletou holčičku ze školky, kvůli bolesti v kyčli skoro nemohla jít. Zvládla ji i nakrmit, zabavit a dát spát. Sam ucítila náhlý nával zloby na Bena.

„Babi, měla jsi mi říct, že výtah zase nefunguje. Mohla jsem ti alespoň dojet na nákup a přinést ho nahoru.“ Políbila obě na čelo.

„To je dobré, drahoušku. Moc jsme si to užily. Emma mi pomohla do schodů. Je to tak hodná holčička, Sammy. Dělá vám, tobě i Benovi, čest, opravdu.“

„Mrzí mě, že ji Ben nevyzvedl a nepřivedl ti ji. Zlobím se na něj.“

„Měl pohovor,“ odpověděla babička a láskyplným pohledem sledovala Emmu.

„V sobotu?“ zamračila se Sam.

Babička pokrčila rameny. „Říkal, že je to pohovor v nějakém řetězci restaurací. Měla bys mít radost.“

Sam zavrtěla hlavou. „Já už prostě vůbec nevím, co se s námi děje... Nemáš postavenou vodu na čaj?“ Babička přikývla a Sam odešla do kuchyně. „Usnula v pohodě?“ zavolala.

„Nakonec ano, i když se obávám, že to bylo celkem pozdě. Chtěla na tebe počkat. Snažila jsem se ji přemluvit, aby si šla lehnout do postele, ale usnula tady. Musíš být vyřízená, drahoušku.“

Sam se vrátila se dvěma šálky, které postavila na stolek. „Udělala jsem exkluzivní rozhovor, který by měl jít do celonárodního vydání, takže to snad stálo za to.“ Sam si sedla na sedačku vedle Emmy a natáhla paži k jejím zádům, která se rytmicky pohybovala s každým nádechem.

„Tak to je skvělé, drahoušku. Znamená to, že budeš mít konečně jméno v pořádných novinách?“ Babička se v křesle posunula.

„Ne úplně, článek napíšou zaměstnanci celostátního tisku, ale pomůže mi to vybudovat si vlastní portfolio. Myslím, že ti neunikla jediná řádka, kterou jsem kdy napsala, že ne?“ Sam se rozhlédla po hromádkách novin všude kolem.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla babička. „Jsem na tebe nesmírně pyšná, drahoušku.“

„To jsem ráda, že alespoň někdo. Ben mě teď tak nesnáší, že se na mě sotva zvládne podívat.“ Sam se napila čaje.

„To bude dobré. Vy mladí to teď máte tak těžké. Musíte se snažit všechno zvládnout. Může se zdát, že vaší generaci všechno spadlo do klína, ale já si myslím, že vám do klína spadla maximálně hromada hnoje.“

Sam vyprskla smíchy, což Ben dřív tak miloval, ale zakryla si ústa, aby nevzbudila Emmu.

„To je jedno...,“ řekla, sáhla do tašky a podala babičce malý balíček a velkou čokoládovou bonboniéru. „Všechno nejlepší, babičko.“

„Ty zlobivá holčičko, co jsi to zas přinesla?“ zasmála se babička rozpustile. Z krabičky vyndala stříbrný náramek s přívěsky s číslicí 60, iniciálami S, A a E, stříbrnou čajovou konvičkou a motýlkem. Oči se jí zalily slzami. „Všechno, co mám nejradši,“ poslala vnučce vzdušný polibek. „Je nádherný. Děkuju, drahoušku.“

„Strašně mě mrzí, že jsem tu nemohla být na tvé první narozeniny bez dědy. Příští týden tě vezmu na večeři, slibuju.“

„Neblázni. Teď jsi tu a já tu měla Emmu. A děda je tu s námi, alespoň duchem. Víš, co jsem dnes našla?“

„Co?“ zeptala se Sam a natáhla se pro kus koláče.

„Emmě zapadla hračka za naši postel, a když jsem ji vydávala, objevila jsem ve zdi velký otvor.“

Sam se zamračila. „Chci detaily o velkém otvoru ve zdi u vaší postele?“

Babička se zachichotala. „Byl tam z doby, kdy děda ve vedlejší místnosti poslouchal rádio. Měl ho puštěné tak nahlas, že jsem holí tloukla do zdi, aby to ztišil.“ Na chvíli se odmlčela. „Po tom, co umřel, jsem rádio pouštěla co nejvíc

nahlas, jen abych měla pocit, že tu se mnou pořád je. Člověk by myslel, že se mu bude stýskat jen po těch dobrých věcech, ale stýská se mu po všem.“

Sam se na babičku usmála a poslala jí polibek. Dědovi bylo sedmdesát pět, když zemřel, byl o patnáct let starší než babička. Když jednoho osudného deštivého nedělního rána na podzim roku 1980 náhodou vstoupila do jeho starožitnictví, byla to láska na první pohled. Popadl ji do náručí a od té chvíle byli nerozluční. Vzali se v Brightonu jen o rok později. Děda byl pro babičku jediným pevným bodem v životě, a to i ve chvíli, když jim zavolala sociálka a oznámila, že Christina, babiččino jediné dítě, od kterého byla odloučená, zemřela a že mají dvanáctiletou vnučku, kterou nikdy neviděli. Děda Sam přijal za vlastní, a tak si spokojeně žili ve svém šťastném světě až do chvíle, kdy jim o třináct let později sdělili, že děda má neoperovatelnou rakovinu plic.

Babička si osušila oči dědovým kapesníkem.

„Co je to?“ ukázala Sam na dopis ležící na zemi. „Vypadá to, že jsi to četla, než jsem přišla domů.“

Babička se podívala dolů. Na chvíli se zarazila a pak listy zvedla. „Je to dopis, drahoušku.“

„Od koho?“

„To si nejsem jistá. Našla jsem ho v dědových papírech.“ Zvedla se z křesla.

„Vypadá zajímavě, můžu se na něj mrknout?“ zeptala se Sam.

Babička zaváhala, podívala se na dopis a pak jí ho podala.

„Je ti dobře, babi?“ zajímala se Sam.

„Jsem v pořádku, jen jsem unavená,“ odpověděla babička a odešla. „Příroda volá, jsem hned zpátky.“

Sam opatrně uhladila dva listy zažloutlého papíru. Obě stránky byly pokryté úhledným písmem psaným černým inkoustem. V pravém horním rohu bylo datum *12. září 1956*.

Má lásko,

mám strach, protože ses mi neozval. Veškeré mé obavy se potvrdily. Jsem ve třetím měsíci těhotenství. Je příliš pozdě na to, aby se s tím dalo něco dělat. Je to Boží vůle, že se nám narodí dítětko.

„Myslím, že si půjdu lehnout, drahoušku,“ řekla babička, když se vrátila do místnosti a vtáhla Sam zpět do přítomnosti. „Emma na té pohovce vypadá tak poklidně; necháme ji tam?“

Sam se ohlédla po spící dcerce a pak se podívala zpět na dopis. „Je to dopis od mladé dívky jejímu milenci. Píše mu, že je těhotná. Zní opravdu vyděšeně.“ Babička začala uklízet. „Proč by měl děda u sebe takový dopis?“

„To netuším, Sam. Pravděpodobně ho našel v nějakém starém stolku nebo skřínce.“

Sam opatrně otočila stránky dopisu a přečetla si podpis. „Nevíš, jestli existují ještě nějaké další dopisy od té dívky Ivy?“ zeptala se.

Babička se na chvíli zarazila a pak se otočila. „Nejsem si jistá, je to možné.“ Odešla do kuchyně a Sam slyšela cinkání talířů ve dřezu.

Četla dál. „Vypadá to, že rodina té ubohé dívky byla šíleně rozzlobená. Chtějí ji poslat na místo zvané Domov svaté Markéty, aby tam porodila. To jsem netušila, že se to dělo i tady. Myslela jsem, že to bylo jen v Irsku. Zní naprosto zničeně. Prosí toho člověka, ať je to kdokoli, ať se pro ni vrátí a vezme si ji.“

„V padesátých letech nebyla vhodná doba na to být svobodnou matkou,“ zhluboka si povzdechla babička. „Musím si jít lehnout, drahoušku. Promiň.“

„Myslíš, že ten dopis byl pro dědu? Samozřejmě dřív, než jste se potkali.“

Babička se na ni nazlobeně podívala. „Ne, Samantho. To si opravdu nemyslím. A mohla bys mě už prosím přestat vyslýchat?“

Sam cítila, jak jí rudnou tváře. „Samozřejmě, moc se omlouvám. Nemyslela jsem to tak. Jsem duchem v práci. Opravdu mě to moc mrzí, babi.“

„To je dobré. Jsem jen strašně unavená. Děda vlastnil starožitnictví skoro celý život. Často nacházel nějaké suvenýry nebo dopisy zapomenuté v šuplících ve starém nábytku. Byl to takový pohled do životů cizích lidí. Často jsme nad nimi trávili celé hodiny. Jen mi dnes strašně chybí, tak jsem si prohlížela jeho věci.“

„Samozřejmě. A já se znovu omlouvám, že jsem byla

v práci tak dlouho a musela jsi hlídat Emmu. A že jsem skoro prošvihla tvé narozeniny a nemohla jsem tu být s tebou... Vlastně mě mrzí, že jsem se narodila.“

„Tak to mě nemrzí. Bez tebe bych byla úplně ztracená.“ Babička políbila jak Sam, tak Emmu a zmizela v chodbě.

Sam zvedla Emmu a odnesla ji do postýlky. Rozsvítila noční světlo. „Miluju tě,“ zašeptala a co nejtišeji se vykradla z místnosti.

Když se vrátila do obývacího pokoje, zapnula ihned notebook a do google vyhledávače zadala „Domov svaté Markéty Sussex“. Na obrazovce se objevila černobílá fotografie viktoriánského gotického sídla. Chvilí si snímek prohlížela a všimla si dvou jeptišek. Pod fotkou byl popisek: *Domov svaté Markéty pro svobodné matky, Preston, leden 1969.*

Když pročítala historii domova pro matky a děti a příběhy žen, které se po celá léta snažily najít děti, které byly přinuceny dát k adopci, byla v šoku. Zdá se, že před umělým oplodněním se bezdětné páry neměly kam obrátit. A za miminko byly ochotné zaplatit spoustu peněz. A to až do poloviny sedmdesátých let, kdy se dveře Domova svaté Markéty nadobro zavřely.

Pomyslela na Emmu, spokojeně spinkající ve vedlejším pokoji. Myšlenka, že by jí ji chtěl někdo násilím sebrat, byla nepředstavitelná. Ale jak pročítala Ivyin dopis a příběhy tuctů žen, začalo jí být jasné, že kdyby v roce 1956 otěhotněla, jako svobodnou matku by ji rodina pravděpodobně vyhodila na ulici. Pak by byl asi Domov svaté Markéty jedinou možností.

Když dál pročítala vyhledané odkazy, všimla si, že se neustále objevuje stejný titulek. Nakonec mu věnovala plnou pozornost. **OSTATKY ZMIZELÉHO KNĚZE NALEZENY V BÝVALÉM DOMĚ PRO MATKY A DĚTI.** Přečetla článek, který vyšel v *Timesech* teprve minulý týden. *Zjištění soudu o smrti otce Benjaminu ve zpustlém viktoriánském sídle.*

Zaujatě se vrátila zpět k dopisu.

Doktor Jacobson bude v neděli v kostele mluvit s otcem Benjaminem o tom, že mě brzy pošlou pryč. Myslím, že je to jen otázka dní, než se rozhodnou. Nevím, co si mám myslet nebo co mám dělat. Prosím, drahý, žádám tě, učiním tě

*šťastným a budeme rodina. Prosím, rychle pro mě přijed'.
Strašně se bojím budoucnosti.*

„Otec Benjamin,“ řekla Sam nahlas a hleděla na článek na monitoru. Podívala se na podtitulek a sáhla po mobilu.

„Ahoj Carle, tady Sam. Máš tenhle týden noční?“ V pozadí slyšela hlasy kolegů z noční směny a tlumený Murrayův křik. Nikdo si neodpočine, dokud se nedokončí vydání nebo dokud Murray neztratí hlas – je jedno, k čemu z toho dojde dřív.

„Nevíš, kdo psal loni na konci roku o soudním projednání případu kněze z Prestonu v Sussexu, otce Benjaminu? Pohřešoval se od roku 2000 a ostatky se našly v roce 2016 na staveništi.“ Nalila si čaj a uvelebila se.

Carl se snažil překřičet zvuky noční úklidové směny: „Dej mi minutu, dohledám to. Otec Benjamin... něco mi to říká... Tak jo, tady to máme. Psal to Kevin a dostalo se to do všech celostátních deníků. Kněz zemřel ve zrušeném Domově svaté Markéty. Verdikt zněl nešťastná náhoda. Slade Homes se chystají klášter zbourat a vystavět tam luxusní byty. Ale kvůli soudu se všechno zdrželo. Museli být opravdu naštvaní, protože jsem v místních novinách četl něco o tom, jak si stěžují, že trvalo přes deset let, než přestěhovali hřbitov a vše naplánovali.“

„Tak si říkám, co tam asi otec Benjamin dělal. Co se mu stalo?“ přemítala Sam.

„Netuším. Pamatuju si, že Kevina víc zajímalo, že u soudu byla i Kitty Cannonová.“

„Kdo?“ Sam ho přes hluk vysavačů skoro neslyšela.

„No Kitty Cannonová, ta moderátorka talk show.“

„To si děláš srandu.“ Sam se zvedla.

„Jo, a prý byla dost rozčilená; odešla ještě před vyhlášením verdiktu.“

„Proč by ksakru Kitty Cannonová chodila na soudní projednání případu starého kněze z Prestonu?“ Sam přešla k oknu, aby měla lepší signál, srdce jí tlouklo rychleji. Kdyby se jí podařilo získat exkluzivní rozhovor s někým tak známým, jako je Kitty Cannonová, možná by to stačilo, aby se jí otevřely dveře do některého z velkých médií. V Southern News dělala holku pro všechno už dost dlouho. Co se